

D. BEŇOVÁ BLŠÁKOVÁ BRAUNOVÁ
HRAŠKOVÁ JEŽOVIČOVÁ LUNÁKOVÁ
MANÁKOVÁ MELICHOVÁ MIHOKOVÁ
PAVELKOVÁ WURM WÜRLL

V ZAJATÍ STRACHU

MARENČIN PT

*Z predaja každej tejto zbierky venujú autorky
svoj honorár neziskovej organizácii ŽELAJ SI.*

v zajatí strachu

v zajatí strachu

MARENČIN PT

© Emily D. Beňová, Mária Blšáková, Lucia Braunová,
Eva Hrašková, Kristína Ježovičová, Magdaléna Lunáková,
Mirka Manáková, Inéz Melichová, Michaela Mihoková,
Kristína Pavelková, Monika Wurm, Dominika Würll, 2017

© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2017

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover © Marenčin Media, 2017

Design © Marta Blehová, 2017

Jazyková úprava Sylvia Sachs

642. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0019-2 (brož.)

ISBN 978-80-569-0020-8 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0021-5 (ePub)

ŠKOLA S PACHUŤOU SMRTI

Dominika Würll

1. 9. 2004 (ráno)
Beslav

Žiadne slnko, len samé mraky, dnes asi bude pršať. Len dúfala, že nie hneď, lebo v tom prípade by svoj prejav musela buď urýchliť, aj keď by to nebolo na škodu, veď aj tak ju nikto nepočúval, alebo by všetkých tých ľudí musela natrepať do telocvične. A to by bolo doslova nemožné, boli by tam hlava na hlave a ona by mala pocit, že sa zadusí.

– Irina, už ideš? – opýtal sa jej manžel.

– Áno, je začiatok školského roka a riaditeľka by nemala prísť posledná. A navyše... mala by som všetko skontrolovať, – cmukla ho na líce.

– Nebuď dnes dlho, mám pre teba prekvapenie, – povedal záhadne.

– Prekvapenie a po toľkých rokoch? Zbláznil si sa, alebo chytáš druhú pubertu?

– Ani jedno, ani druhé.

– Tak o čo potom ide? – bola zvedavá.

– Ak by som ti to prezradil, už by to nebolo prekvapenie. Aspoň budeš mať nad čím premýšľať.

Tak to mal teda pravdu, nemala rada prekvapenia, nevedela sa pretvarovať a keď sa jej to dané prekvapenie nepáčilo, dala to patrične najavo. Áno, v tomto bola hnusná, ale stále vra-vela, čo si myslí. A nikdy to nebude inak.

Ale na druhej strane ju jej manžel za toľké roky určite pozná.

Aspoň v to dúfala.

Uhladila si lososový kostým a zadívala sa na svoj odraz v zrkadle.

Bola nervózna, aj keď to nerobila prvý raz, ale aj tak, celé vnútro sa jej chvelo a ruky sa triasli.

Pred každým prejavom to isté.

Nervozita, tak tej sa asi nikdy nezbaví.

Siahla po kľúčoch od auta a vyrazila.

* * *

– Oleg, obliekaj sa, lebo prídeme neskoro!
– kričala hádam po stýkrát.

Ale v jej prípade to bolo zbytočné, chlapec sa ani nehol, v tomto bol celkom po svojom otco-
vi, ktorý počúval iba na určité slová.

Obrátila sa teda na Olega staršieho a on jej pohľad hneď pochopil.

– Ták, chlape, počítam do troch a keď nebu-

deš oblečený, tak ostaneš doma a my s mamou sa pôjdeme zabávať sami.

Oleg sa na neho nechápavo pozrel.

– Zabaviť? V škole je sranda?

– Je.

– Ale Dmitry mi povedal, že škola je hrozná, – povedal plačlivo.

– A Dmitry to vie odkiaľ? Veď tiež ešte len teraz nastupuje.

– Povedal mu to Yuri.

A už sa rozplakal.

Oleg starší si k nemu čupol.

– Pozri, aj Dmitry, aj Yuri sa mýlia. Škola je fajn miesto, nájdeš si tam kopec kamarátov a naučíš sa nové veci. A na konci roka pôjdete na úžasný výlet, – dodal.

– Naozaj?

– Naozaj. A teraz sa už bež obliekať, lebo príde neskoro a už sa ti v žiadnej triede neujde miesto.

Malý si utrel sopeľ do rukáva a bežal sa obliecť.

– Nemal si mu klamať, – vyčítala mu manželka.

– Ja som mu neklamal, mne sa v škole naozaj páčilo.

– Tak to si bol asi jeden z mála. Ale keď si mu už toto všetko natáral, tak ho do tej úžasnej školy vezmeš.

Hnevala sa.

On ju objal a silno stisol.

– Ale, Vera, nedurdi sa tolko. Samozrejme, že pôjdem s vami, veď je to môj syn a ty moja krásna manželka, – pobožkal ju na krk.

– Prestaň, – zašepkala úplne zbytočne, dobre vedel, kde je jej slabé miesto.

Rukou jej vošiel pod župan a tu už prestávala vnímať.

– Už som hotový!

Obaja sa obzreli a zadívali sa na svojho šesťročného syna Olega.

Bol krásne vychystaný na prvý deň v škole, len škoda, že aj jeho posledný...

* * *

Do pochmúrneho rána sa zobudila aj Maya so svojimi dvoma deťmi. Nechcelo sa jej vstať, nechcelo sa jej žiť, nechcelo sa jej vôbec nič. Ale našťastie (pre ňu), začína škola a jej začína sloboda. Po dvoch mesiacoch trápenia sa je tomu koniec.

Ako pracujúca matka bez muža to mala ťažké, hlavne keď mali deti prázdniny, lebo ich nemala kde nechať.

Polina bude mať osem a Ruslan desať. A to nie je vek na to, aby ich nechala doma samy, lenže ona nemala na výber.

Maya už nemala rodičov, bola jedináčik, muž jej zdrhol s nejakou mladšou cundrou a ochot-

ná suseda nie vždy mohla pomôcť. Tak si musela poradiť sama. A predovšetkým jej deti.

Lenže od dnešného dňa je tomu koniec.

Začína sa škola a jej sa končia dni, keď si kladla otázku, či deti nevyhodia dom do vzduchu, či nepodpália mačku (raz sa o to pokúšali) a či ich vôbec nájde živé, keď sa vráti domov z práce.

– Mami, mne je nejako zle, – do jej izby vošiel Ruslan.

Pomaly rozlepila oči a zadívala sa na svojho syna.

– Ešte včera ti nič nebolo.

Dobry pokus, chlapče!

– Ale dnes mi je, – oponoval.

– Ruslan, prestaň, nechce sa ti ísť do školy, to chápem, ale nemusíš si vymýšľať, že ti niečo je, lebo u mňa ti to neprejde, – unavene sa postavila z postele.

– Ale ja si nevymýšľam! Naozaj mi je zle.

Poriadne sa mu prizrela.

Bledý teda bol. Prišla k nemu bližšie a priložila mu ruku na čelo.

– Teplotu nemáš, choď sa obliekať a nevymýšľaj! – vypoklonkovala ho z izby a sama šla do kúpeľne.

Už len to by jej chýbalo, aby ochorel na začiatku školského roka.

Rýchlo sa umyla, učesala a chystala sa obliecť, keď tu...

– Mamí, mamííí... Ruslan sa povracal, – kričala na ňu Polina.

Tak predsa neklamal.

Rýchlosťou blesku vošla do detskej izby a na koberci zbadala spúšť, za ktorú by sa nehanbil žiaden opilec.

– Aj mne je nejako zle, – pridala sa jej dcéra a bežala do kúpeľne.

V Mayi sa pohli vnútornosti, ale nie od zlosti, že čo zasa bude s deťmi, ale tak naozaj. Jej črevá sa dali do pochodu.

Ách, keby len vtedy tušila, že črevná viróza im všetkým zachráni život.

* * *

– Oci, som smädný, – zaskučal Yuri.

Jeho otec mal toho akurát tak dosť. Žena si odíde do práce, lebo dnes vážne musí, a on mal byť ten, ktorý ich dve deti odvezie do školy. Robil to prvý raz a ani len netušil, aká je to fuška.

Zobudiť ich, prinútiť ich umyť sa, najesť, obliecť a dotrepať do auta.

Dmitry šiel do školy prvýkrát, ale Yuri bol už tretiak, vedel, čo ho čaká.

Nekonečná nuda a samé povinnosti!

Tak sa odchod do školy snažil sabotovať.

– Pri škole je obchod, tam ti kúpim minerál-

ku, domov sa už nevraciam, – naštartoval auto a vyrazil.

– Keď umriem od smädu, tak to bude tvoja vina, – povedal mu jeho deväťročný syn.

– Neboj sa, neumrieš.

Všade bolo plno áut a všetci boli nervózni. Prázdniny sa skončili a každý sa ponáhľal odviezť svoju ratolesť do školy, lebo všetci rodičia toho po dvoch mesiacoch mali akurát tak dosť.

– Aha, oci, tam je Oleg aj s tetou a ujom, – ukázal Dmitry.

– Áno, vidím, – Ivan zaparkoval auto pred školou, – choďte k nim, ja idem do obchodu kúpiť tú vodu a vrátim sa k vám.

Vystúpili z auta, zamával Olegovi a Vere a chlapcov poslal za nimi, aspoň sa nestratia.

Ponáhľal sa do malého obchodíku, ktorý bol blízko školy, chcel vojsť, ale dvere ho nepustili. Zadíval sa na ne a pochopil, otvárajú až o pol hodiny. Toto sa môže stať len jemu.

Obzrel sa dookola.

Aha, supermarket, pridal do kroku, ja toho Yuriho zadusím, pomyslel si.

Z diaľky už počul prejav riaditeľky, no on sa ponáhľal do obchodu.

Nápoje a vody boli na samom konci. Rýchlo hodil do košíka malú minerálku, bol už pri pokladni, keď sa to stalo.

Zemetrasenie?

Až ním trhlo.
Nie, veď to bol predsa výbuch!
Prešiel ním neopísateľný strach.
Jeho chlapci!

* * *

Riaditeľka Irina sa nadýchla a predstúpila pred veľký dav ľudí, z toho najviac detí, nahodila pekný úsmev a začala.

– Pekne vás všetkých vítam na otvorení školského roka 2004/2005. Vítam vás, milí učiteľia, vás, milí rodičia, a hlavne vás – našich žiakov. Niektorých už poznám, no niektorí sú tu noví, a preto im chcem povedať, že sa nemajú čoho báť, naša škola nehryzie, práve naopak, snažíme sa, aby ste sa tu cítili ako doma. A navyše sa naučíte kopec nových a zaujímavých vecí.

Ozval sa potlesk.

Irina vydýchla, začiatok bol vždy najťažší, ale už to bolo za ňou. Teraz dá slovo učiteľkám, ktoré budú mať tohto roku prváčikov, aby rodičov oboznámili, do akých tried zaradili ich deti.

Chcela sa otočiť na Evu a odovzdať jej slovo, keď sa ozval strašný krik a rachot.

– ... bežia z lesa a kričia...

Nastala panika a chaos, ktorý si Irina nevedela vysvetliť. Ľudia kričali a snažili sa utiecť.

– Čo sa deje? – otočila sa na svojich kolegov, ale nikto jej to nevedel vysvetliť.

Toto je nejaký program?

Zrazu nastal výbuch a za ním ďalší.

Ľudia kričali ešte viac a deti plakali, bolo to strašné.

– Čo sa deje? – zopakovala do mikrofónu riaditeľka.

Nejaká matka z davu zakričala:

– Tam pri vchode sa odpálili dve ženy a zabil aj nejakých ľudí.

Irina sa na ňu s hrôzou dívala a nestihla to ani poriadne vstrebať, keď sa k nim odrazu nahnala skupina asi dvadsiatich maskovaných ľudí so zbraňami.

Najprv si myslela, že je to nejaký žart, možno točia nejaký film a jej zasa nikto nič nepovedal. Ale po pár sekundách pochopila, že to nie je žart, ale krutá realita, ktorú by nikdy v Beslave nečakala.

Útočníci v maskách mierili zbraňami na ľudí a niečo na nich kričali.

– Preboha, – počula za sebou Irina.

Chcela ujsť, veď na čo ešte čaká, ale nemohla nájsť cestu. Pri každom východe stál útočník, pán života a smrti.

* * *

Vera s Olegom tísli k sebe jedno vlastné a dve cudzie deti. To, čo sa im odohrávalo pred očami, bolo ako zo zlého filmu.

Panika.

Chaos. Stres.

Všade krik a plač.

Útočníci sa rýchlo snažili obsadiť všetky východy zo školy, aby mali čo najviac rukojemníkov, ale k tomu poslednému prišli o niečo neskôr, než asi plánovali.

Pre nich smola, ale šťastie pre niekoľko detí, ktorým sa podarilo ujsť.

Môžu ďakovať Bohu, lebo hrôzy, ktoré sa odohrávali v nasledujúcich dňoch, by nedokázal napísať ani ten najlepší scenárista tých najhroznejších hororov.

– Oleg, čo budeme robiť? – Vere stekali slzy po tvári, veľmi sa bála toho, čo bude nasledovať.

Oleg jej stisol dľaň.

– Neviem, – povedal bezmocne.

– Mami, chcem ísť domov, mne sa tu už nepáči, mamííí, – plakal jej syn Oleg a Dmitry sa k nemu pridal.

– Zlatko, nemôžeme, – Vere išlo srdce roztrhnúť, lebo nemohla pre svojho syna nič spraviť.

– Držte sa všetci pri mne, možno...

Oleg nedopovedal, lebo nevedel nájsť správne slová. Sám bol vydesený, vedel, že nič dobré ich čakať nemôže, buď umrú, alebo prežijú, nič medzitým.

Zovšadiaľ sa ozývalo:

– Bože, pomôž...

– Prosím, pustite nás...

– Prosím, moje deti, pustite aspoň deti...

Ale odozva žiadna.

Práve naopak, útočníci kričali iba dve slová.

– Do telocvične!

Na ľudí mierili zbraňami a tí boli tým pádom bezmocní. Museli poslúchnuť, aj keď sa báli, čo bude nasledovať.

– Kde je môj ocko? – plakal už aj Yuri.

– Neboj sa, my vás ochránime, – pritúlil si ho k sebe Oleg.

Sám tomu neveril, ale musel niečo svojmu synovcovi povedať, jeho brat by pre jeho syna spravil to isté.

* * *

Ivan rýchlo vybehol z obchodu aj s košíkom a nezaplatenou minerálkou, ale každému to bolo jedno, lebo všetci z obchodu, aj predavačky, stáli vonku.

– Bože, tam sa odpálili nejaké dve ženy!
– kričal ktosi.

– Sú tam a zajali všetkých, – kričal niekto iný.

Ivan sa bál pozrieť smerom, ktorým všetci ukazovali.

Krik bolo počuť zo všetkých strán, nastala obrovská panika a všetci utekali od školy čo najďalej.

No on mal práve iné plány, rozbehol sa práve tam, odkiaľ všetci utekali.